

PARCUL NOSTRU (BECLEANULUI) CEL DE TOATE ZILELE

written by J de S | 04/11/2013

Zică oricine ce ar zice, dar la capitolul curățenie, Becleanul e la înălțime. Desigur, nu există pădure fără uscături. Iar uscătura e secătură. Când nu e coțcar. Câtă-i ziulica de mare stă rezemat de bordul mașinii sale și sparge semințe. Scuipă cojile pe jos. Ascultă manele și înjură. Iar când părăsește locul, mormanele de coji de semințe, întunecă cerul.

Îmi place că Becleanul și-a recăpătat culoarea și prospețimea de altădată. Acum orașul e plin de flori. Pe vremuri, o floare se fura: așteptam, plini de emoții, în colțul parcului să se lase noaptea. Și milițienii să se care la botul calului. Sau la naiba. Atunci, la lumina lunii, dădeam iama, cu prietenii, în tufele de trandafiri.

Ceea ce nu-mi place e că parcul oraşului e bătrân. Gârbovit și parcă pe zi ce trece se face tot mai mic. Ca și bietul pensionar care, zăpăcit de scumpirile de la magazine se retrage, scârbit, la umbra unui copac. Să joace table. Și să bea o bere. Amară. Dosită la piciorul băncii. Iar înainte de a se întuneca, se grăbește să ajungă acasă, fiindcă știe că o întunecare mai mare mai neagră și mai zgomotoasă vine să pună stăpânire încet, încet peste oraș.

Ca să fie salvat, unui copac bătrân din parc i s-a turnat, în găunoșenia sa, o basculă de ciment. Ca o placă de mormânt. Ca o piatră de moară prinsă la gât. E greu de spus ce simte acel copac. Ce greutate imensă îl apasă. Ce asfixiere erotică îl încearcă.

Eu, în locul aceluia copac, cred că aș fi preferat o injecție letală.